

Kardos vitéz

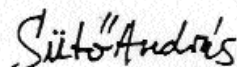
Nagy Gáspárnak, ötvenedik születésnapjára

Kedves Gazsi!

Hírek kerengenek arról, hogy ötvenéves lettél; azt is hallottam, hogy kardos vitézzé avattak Bálint-napon, aztán gyönyörűséges könyveddel, a *Szabadrabokkal* minden megvilágosodott számomra. Elborított engem az öröm, a hála, jó érzéseknek minden változata, de mi tagadás: szívajogással elegyes lelkiismereti gyötrelmem is. Lám, hogy mik esnek meg veled is! Jubileumi fordulóhoz értél, én meg nem lehetek ott veled, melletted, körötted: nem rebeghetem el jókívánságaimat és soha, álmomban sem felejthető, hozzám írott, nekem küldött verses ajándékodat, szolidaritásodat, igazoló szavaidat arról, hogy én is teveled azonos szellemi vércsoportba tartozom. Ezt ugyancsak jubiláris alkalommal jó volt hallanom tőled: megerősített súlyos próbák, sárkányos éjszakák idején. Bátorságot öntöttek belém, és senki se mondhatta, hogy mindez afféle ünnepi szólás. Ellenségeim akkor elhallgattak, mert vakmerő férfiú szólt arról, hogy nem árt nekünk a bátorság a Gyáva-ság Nagy Korszakában.

Gazsi, drága! Azt hiszem, ez a *Szabadrabok*, ez a gyűjtemény: teljes és vitathatatlan igazolása annak az én hitemnek is, hogy kristályos esztétikum, színarany Szépség és illyés-némethi értelemben vett közösségi kötöttség, Balassi-etika egymástól elválaszthatatlan, mi több: a kettő együtt jelent új minőséget. Rád gondolván gyakorta Németh László jut eszembe: életműved őt igazolja, az ő szigorát is, ha úgy tetszik: „Aki csak szép: az szajha!” De hogy is nézne rád a magyar – aki magam is lennék –, ha azzal a Balassi-karddal a kezében így szólnál: nemzeti gondjaival Petőfi megrontotta a magyar irodalmat! (Tudod, honnan jó a vád!) Nem folytatom. Ünnepelek. Magamban. Enyhülettel sorsom iránt, amely hozzád hasonló barátokkal ajándékozott meg gyakori reménytelenségeim idején. Befejezem, mert ahonnan én nézem a napot, úgy látom, hogy esteledik.

Öleléssel:

1999. V. 28.